

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 490

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 august 2001

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 179 din 14 iunie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală.....	1-5	769.	— Hotărâre pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 21/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe și modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 cu privire la criteriile de salarizare în valută și celelalte drepturi în valută și în lei ale personalului trimis în misiune permanentă în străinătate.....
Decizia nr. 180 din 14 iunie 2001 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală.....	5-8		14
Decizia nr. 183 din 14 iunie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală.....	8-11	772.	— Hotărâre pentru aprobarea plății contribuțiilor voluntare, în lei, ale României, la programele și fondurile de dezvoltare ale O.N.U. pe anul 2001
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
763. — Hotărâre privind înființarea, organizarea și funcționarea Comitetului Național de Prevenire a Criminalității.....	11-12		15
767. — Hotărâre privind regimul de comercializare a produselor în compoziția cărora intră substanțe cu efect ebrionarcotic, produse denumite generic „aurolac“	12-13	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		285/127.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale și al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind stabilirea tarifelor reglementate în sectorul gazelor naturale
			16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 179

din 14 iunie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Augustin Mircea Voigjan și Sabin Chira în Dosarul nr. 666/2001 al Tribunalului Maramureș — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă avocat Florin Predescu pentru autorii excepției.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorii excepției, prin avocat, solicită admiterea excepției și constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală. Se susține că aceste dispoziții încalcă prevederile constituționale ale art. 21, referitoare la accesul liber la justiție, și ale art. 125, referitoare la instanțele judecătorești, prin nereglementarea posibilității atacării cu recurs a încheierii prin care s-a respins cererea de revocare sau de încetare de drept a măsurii preventive. Astfel inculpații sunt privați de dreptul la apărare, fiindu-le îngăduit accesul liber la justiție. Pe de altă parte, se mai arată că se încalcă și prevederile art. 6 pct. 1 și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul oricărei persoane la un proces echitabil și la dreptul la un recurs efectiv, și totodată ale art. 11 și 20 din Constituția României, referitoare la respectarea de către statul român a tratatelor internaționale privind drepturile omului, la care este parte, deoarece este inechitabil ca numai procurorul să poată exercita calea de atac a recursului împotriva acestor încheieri.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, precizând că art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală nu prevede dreptul exclusiv al procurorului la exercitarea căii de atac a recursului, ci și al inculpatului, această susținere fiind doar o interpretare dedusă de autorii excepției. De altfel dreptul la un recurs efectiv există, deoarece învinuitul sau inculpatul are posibilitatea de a solicita încetarea de drept a măsurii preventive, de a se plânge împotriva ordonanței de arestare preventivă sau poate solicita revocarea ori înlocuirea măsurii preventive. Or, aceste încheieri pot fi atacate cu recurs atât de procuror, cât și de inculpat, potrivit dispozițiilor legale criticate, prevederi care nu contravin textelor constituționale și nici celor ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 74/R din 20 februarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 666/2001, **Tribunalul Maramureș – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Augustin Mircea Vojgan și Sabin Chira.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate „[...] încalcă art. 125 din Constituție și art. 13 din Convenția europeană a drepturilor omului raportat la art. 19 și 20 din Constituția României, privind dreptul la un recurs efectiv. De asemenea, art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală nesocotește și art. 6 pct. 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului raportat la art. 19 și 20 din Constituție,

întrucât este inechitabil ca procurorul să aibă dreptul de a ataca cu recurs o încheiere de încetare de drept a măsurii preventive, iar inculpatul să nu aibă un asemenea drept atunci când instanța respinge cererea de încetare de drept a măsurii preventive“.

Exprimându-și opinia asupra excepției, instanța de judecată consideră că aceasta este întemeiată, apreciind că în raport cu prevederile art. 16 din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, cu prevederile art. 21 alin. (1) din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție, „precum și cu prevederile art. 5 pct. 4 din Convenția europeană a drepturilor omului [...], această reglementare din procedura penală apare ca fiind lacunară“. În final se arată că „atât timp cât art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală permite procurorului să atace cu recurs încheierea prin care s-a revocat măsura arestării preventive, s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive cu o altă măsură preventivă sau încetarea de drept a măsurii preventive, pentru a nu contraveni reglementărilor din Constituție și Convenției Europene a Drepturilor Omului, trebuie să atace cu recurs acea încheiere prin care se respinge cererea acestuia de revocare, înlocuire sau încetarea unei măsurii preventive“.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin dispozițiile legale criticate nu se creează o situație discriminatorie, în sensul că unele părți pot ataca separat cu recurs încheierea prin care s-a respins cererea de luare, înlocuire, revocare sau încetare a măsurii preventive, iar altele nu. Se arată, de asemenea, că nu este întemeiată nici critica referitoare la încălcarea art. 21 din Constituție, critică invocată tot de instanța de judecată. În acest sens se face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 129 din 6 decembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 23 mai 1996, prin care Curtea a statuat că „accesul liber la justiție nu înseamnă că el trebuie asigurat la toate structurile judecătorești, deoarece competența și căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații deosebite“. Totodată se apreciază că nu este încălcat nici art. 125 din Constituție care se referă la instanțele judecătorești. În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 5 pct. 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocată de instanța de judecată, se arată că aceste prevederi se referă la o cale de atac împotriva actului prin care s-a dispus luarea unei măsurii preventive. Or, potrivit art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, încheierea dată în primă instanță, prin care s-a dispus luarea unei

măsurile preventive, poate fi atacată separat cu recurs. Se consideră prin urmare că dispozițiile art. 141 alin. 1 sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 5 pct. 4 din convenție. Pe de altă parte, chiar în condițiile în care încheierea prin care s-a respins cererea de revocare a arestării preventive nu poate fi atacată separat cu recurs, persoana arestată dispune de o serie de alte garanții împotriva menținerii unei arestări ilegale. Astfel, potrivit art. 5 alin. 3 din Codul de procedură penală, dacă cel împotriva căruia s-a luat măsura arestării preventive sau o măsură de restrângere a libertății consideră că aceasta este ilegală, are dreptul, în tot cursul procesului, să se adreseze instanței competente, potrivit legii. De asemenea, se mai arată că potrivit art. 139 alin. 1 din Codul de procedură penală măsura preventivă luată se înlocuiește cu o altă măsură preventivă, dacă s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea măsurii, iar alin. 2 prevede că măsura trebuie revocată din oficiu sau la cerere, atunci când nu mai există motive care să justifice menținerea ei. În privința neconcordanței textului de lege criticat cu art. 6 pct. 1 din convenție se consideră că acest text este irelevant în cauză, nefiind vorba de o hotărâre de achitare sau condamnare. În ceea ce privește necesitatea arestării preventive, aceasta este recunoscută și prin convenție, care la art. 5 stabilește cadrul în care poate fi luată această măsură. Referitor la neconcordanța textului de lege criticat cu art. 13 din convenție, invocată de autorul excepției, se arată că acesta nu este aplicabil în speță, deoarece se referă la dreptul oricărei persoane de a se adresa efectiv unei instanțe naționale pentru încălcarea drepturilor sale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției și ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost legal sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din cererea formulată de autorii acesteia și din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, dispoziții care au următorul conținut: „*Încheierea dată în primă instanță prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive poate fi atacată separat cu recurs, de procuror sau de inculpat. Termenul de recurs este de 3 zile și curge*

de la pronunțare pentru cei prezenți și de la comunicare pentru cei lipsă.”

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia au invocat următoarele prevederi constituționale:

— Art. 19: „(1) *Cetățeanul român nu poate fi extrădat sau expulzat din România.*

(2) *Cetățenii străini și apatrizii pot fi extrădați numai în baza unei convenții internaționale sau în condiții de reciprocitate.*

(3) *Expulzarea sau extrădarea se hotărăște de justiție.*”;

— Art. 20: „(1) *Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) *Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.*”;

— Art. 125: „(1) *Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*

(2) *Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.*

(3) *Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.*”

Instanța de judecată, din oficiu, a invocat și încălcarea prin textul de lege criticat a prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, precum și a celor ale art. 21 alin. (1), conform cărora „*Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime*”. De asemenea, a considerat că se încalcă și art. 5 pct. 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevede că „*Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau deținere are dreptul să introducă un recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale și să dispună eliberarea sa dacă deținerea este ilegală*”.

Autorii excepției consideră că prevederile art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă și prevederile art. 6 pct. 1 și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 6 pct. 1: „*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în*

măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.“;

— Art. 13: *„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru considerentele ce urmează:

Astfel, referitor la încălcarea prin dispozițiile art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală a art. 16 alin. (1) din Constituție, text invocat de instanța de judecată în completarea motivării excepției ridicate de inculpați, Curtea reține că nu se creează în realitate nici o discriminare în folosirea căilor de atac, ci, dimpotrivă, se precizează că *„Încheierea dată în primă instanță prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive poate fi atacată separat cu recurs, de procuror sau de inculpat.”* Prin urmare, nu se instituie nici o discriminare pentru inculpat ori un privilegiu pentru procuror în folosirea căii de atac a recursului în cazul menționat.

Pe de altă parte, faptul că legiuitorul nu a prevăzut o astfel de cale de atac și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de încetare de drept a măsurii preventive nu poate fi considerat contrar Constituției, deoarece potrivit art. 128 din Legea fundamentală *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*. Rezultă deci că este atributul exclusiv al legiuitorului de a institui căile de atac și condițiile în care acestea pot fi exercitate. Totodată, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 47/1992, republicată, *„În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului”*. Or, autorii excepției solicită tocmai completarea prevederilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, solicitare contrară atât prevederilor menționate, cât și prevederilor constituționale cuprinse în art. 58 alin. (1), potrivit cărora *„Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”*.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 19 din Constituție, referitoare la extrădare și expulzare, Curtea observă că acestea în mod evident nu au nici o legătură cu obiectul excepției de neconstituționalitate.

În ceea ce privește susținerea instanței de judecată referitoare la îngrădirea prin art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală a accesului liber la justiție, prevăzut la art. 21 din Constituție, Curtea reține că și această critică este lipsită de temei, deoarece art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală reglementează tocmai calea de atac

a recursului împotriva încheierii prin care instanța de judecată a dispus luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive. Or, aceste dispoziții nu pot fi considerate neconstituționale, deoarece nu îngrădesc, ci permit accesul liber la justiție. Totodată Curtea observă că accesul liber la justiție, în sensul prevederilor art. 5 pct. 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu înseamnă și accesul la căile de atac, ci posibilitatea oricărei persoane lipsite de libertate de a contesta în fața unui tribunal competent legalitatea măsurii privative de libertate luate împotriva sa.

Acestei cerințe îi răspunde în mod evident textul de lege criticat care prevede în plus și calea de atac a recursului împotriva încheierii privind măsurile preventive. Din această perspectivă art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală nu contravine nici prevederilor art. 20 din Constituție, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Pentru aceleași considerente Curtea reține că nu sunt încălcate nici prevederile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală permite persoanelor arestate pe nedrept *„să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”*

Referitor la pretinsa contrarietate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală cu prevederile art. 125 din Constituție Curtea constată că alin. (1) și (2) ale acestui text constituțional, care se referă la instanțele judecătorești, nu au legătură cu dispozițiile legale criticate, iar alin. (3) al aceluiași articol, care se referă la stabilirea de către legiuitor a competenței și a procedurii de judecată, este respectat.

De altfel asupra constituționalității dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, respingând, ca fiind neîntemeiate, excepțiile ridicate (spre exemplu Decizia nr. 649 din 16 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 19 februarie 1998, și Decizia nr. 38 din 26 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 13 mai 1998). În aceste decizii s-a reținut că *„restrângerea prin lege a căilor de atac este constituțională, nefiind contrară dispozițiilor art. 128 din Constituție”*.

Curtea constată că atât considerentele, cât și soluțiile pronunțate prin aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Augustin Mircea Vojgan și Sabin Chira în Dosarul nr. 666/2001 al Tribunalului Maramureș — Secția penală. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 180
din 14 iunie 2001

**referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor
art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepții ridicate de Palfi Duman în Dosarul nr. 960/2001 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și, respectiv, de Ioan Ionaș în Dosarul nr. 961/2001 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal în Dosarul nr. 102C/2001 se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 103C/2001 aflat astăzi pe rol, în vederea discutării conexării la prezenta cauză.

La apelul nominal lipsește, de asemenea, autorul excepției Ioan Ionaș, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Din oficiu Curtea ridică problema conexării dosarelor, având în vedere obiectul identic al celor două cauze.

Având cuvântul asupra acestui incident procedural, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de conexare a Dosarului nr. 103C/2001 la Dosarul nr. 102C/2001, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă, întrucât excepțiile de neconstituționalitate ridicate au același obiect.

Curtea, deliberând, decide conexarea Dosarului nr. 103C/2001 la Dosarul nr. 102C/2001, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, conform căruia „*Procedura jurisdicțională [...] se completează cu regulile procedurii civile [...]*”, raportat la art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „*[...] întrunirea mai multor pricini [...] în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânssele o strânsă legătură [...] poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o*”.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiate, precizând că art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile constituționale ale art. 20 alin. (2), referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 24, referitoare la dreptul la apărare, și nici pe cele ale art. 128, care privesc folosirea căilor de atac. Dimpotrivă, dreptul la un recurs efectiv există deoarece învinuitul sau inculpatul arestat are posibilitatea de a solicita încetarea de drept a măsurii preventive, de a se plânge împotriva ordonanței de arestare preventivă sau poate solicita revocarea ori înlocuirea măsurii preventive.

Or, aceste încheieri pot fi atacate cu recurs atât de procuror, cât și de inculpat, în conformitate chiar cu dispozițiile legale criticate, prevederi care nu contravin textelor constituționale și nici celor ale art. 5 pct. 4 și ale art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Pe de altă parte, potrivit prevederilor art. 128 din Constituție, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, iar conform art. 125 alin. (3) din Legea fundamentală, „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”, intrând în competența exclusivă a legiuitorului stabilirea și modul de exercitare a căilor de atac, iar nu în competența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 13 februarie 2001, pronunțate în dosarele nr. 960/2001 și nr. 961/2001, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepții ridicate de Duman Palfi și, respectiv, de Ioan Ionaș.

În ședința publică din 14 iunie 2001 Curtea Constituțională a dispus conexarea Dosarului Curții Constituționale nr. 103C/2001 la Dosarul Curții Constituționale nr. 102C/2001, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborat cu art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate autorii acestora susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 alin. (2), referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 24, referitoare la dreptul la apărare, ale art. 128, referitoare la folosirea căilor de atac, precum și prevederile art. 5 pct. 4 și ale art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și pe cele ale art. 2 pct. 1 din Protocolul adițional nr. 7 la această convenție. Textul de lege criticat este considerat neconstituțional de către autorii excepțiilor, deoarece nu prevede calea de atac a recursului și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de revocare a măsurii arestării preventive. De asemenea, se consideră că este încălcat „dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală”, principiu „ce constituie titlul art. 2 din Protocolul nr. 7 la convenție”. Autorul excepției, Ioan Ionaș, mai consideră că „nemaivând dreptul la exercitarea unei căi de atac [...], este îngădit dreptul la apărare, întrucât încheierea prin care s-a dispus respingerea cererii de revocare a măsurii arestării preventive nu mai poate fi controlată într-un alt grad de jurisdicție”.

Exprimându-și opiniile asupra excepțiilor, instanța de judecată consideră că acestea sunt întemeiate, apreciind că în raport cu prevederile art. 20 alin. (2) din Constituție, referitoare la prioritatea reglementărilor internaționale privind drepturile omului în cazul existenței unei neconcordanțe a

legilor interne cu aceste tratate la care România este parte, textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece contravine Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, „în care este consacrat principiul dreptului la două grade de jurisdicție în materie penală”. În final se arată că „Soluționarea pe fond a cauzelor penale presupune o activitate ce se poate prelungi în timp, iar posibilitatea de a uza de calea de atac a recursului o dată cu fondul cauzei constituie o îngădire a drepturilor constituționale ale părților, cu consecințe deosebite ce vizează starea de libertate”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctele sale de vedere, apreciază că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, deoarece prin dispozițiile legale criticate nu se încalcă prevederile art. 5 pct. 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevederi care se referă la o cale de atac împotriva actului prin care s-a dispus luarea unei măsuri preventive. Or, potrivit art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, încheierea dată în primă instanță, prin care s-a dispus luarea unei măsuri preventive, poate fi atacată separat cu recurs. Se consideră, prin urmare, că dispozițiile respective sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 5 pct. 4 din convenția invocată. Pe de altă parte, chiar în condițiile în care încheierea prin care s-a respins cererea de revocare a arestării preventive nu poate fi atacată separat cu recurs, persoana arestată dispune de o serie de alte garanții împotriva menținerii unei arestări ilegale. Astfel, potrivit art. 5 alin. 3 din Codul de procedură penală, dacă cel împotriva căruia s-a luat măsura arestării preventive sau o măsură de restrângere a libertății consideră că aceasta este ilegală, are dreptul în tot cursul procesului să se adreseze instanței competente, potrivit legii. De asemenea, se mai arată că potrivit art. 139 alin. 1 din Codul de procedură penală măsura preventivă luată se poate înlocui cu o altă măsură preventivă, dacă s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea măsurii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției și la cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, inclusiv la cele ale Protocolului nr. 7 adițional la convenție, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din cererile formulate de autorii acestora și din încheierile de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, dispoziții care au următorul conținut: *„Încheierea dată în primă instanță prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive poate fi atacată separat cu recurs, de procuror sau de inculpat. Termenul de recurs este de 3 zile și curge de la pronunțare pentru cei prezenți și de la comunicare pentru cei lipsă.”*

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia au invocat următoarele prevederi constituționale:

— Art. 20 alin. (2): *„Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;*

— Art. 24: *„(1) Dreptul la apărare este garantat.*

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”;

— Art. 128: *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”*

De asemenea, autorii excepțiilor au considerat că textul de lege criticat încalcă și prevederile art. 5 pct. 4 și ale art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care sunt următoarele:

— Art. 5 pct. 4: *„Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau deținere are dreptul să introducă un recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale și să dispună eliberarea sa dacă deținerea este ilegală.”;*

— Art. 6 pct. 1: *„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.”*

Autorul excepției, Duman Palfi, a mai invocat și încălcarea art. 2 pct. 1 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care are următoarea redactare: *„Orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară. Exercitarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, sunt reglementate de lege.”*

Examinând excepțiile de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate pentru considerențele ce urmează:

Astfel, referitor la încălcarea prin dispozițiile art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală a art. 24 din Constituție, Curtea consideră că omisiunea legiuitorului de a fi prevăzută astfel de cale de atac și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de încetare de drept a măsurii preventive nu poate fi considerată contrară Constituției, deoarece, potrivit art. 128 din Legea fundamentală, *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*. Este atributul exclusiv al legiuitorului de a institui căile de atac și condițiile în care acestea pot fi exercitate. Totodată, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 47/1992, republicată, *„În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului”*. Or, autorii excepțiilor solicită tocmai completarea prevederilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, solicitare contrară atât prevederilor menționate, cât și prevederilor constituționale cuprinse în art. 58 alin. (1), potrivit cărora *„Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”*.

În ceea ce privește susținerea unuia dintre autorii excepției referitoare la încălcarea prin art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală a art. 128 din Constituție, Curtea reține că și această critică este lipsită de temei, deoarece art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală reglementează tocmai calea de atac a recursului împotriva încheierii prin care instanța de judecată a dispus luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive. Totodată Curtea observă că accesul liber la justiție, în sensul prevederilor art. 5 pct. 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înseamnă posibilitatea oricărei persoane lipsite de libertate de a contesta în fața unui tribunal competent legalitatea măsurii privative de libertate luate împotriva sa. Acestei cerințe îi răspunde în mod evident textul de lege criticat care prevede în plus și calea de atac a recursului împotriva încheierii privind măsurile preventive. Din această perspectivă art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală nu contravine nici prevederilor art. 20 din Constituție, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Referitor la pretinsa contrarietate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală cu prevederile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale Curtea constată că acest text al convenției, care se referă la dreptul oricărei persoane *„la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege [...]”*, nu are legătură cu dispozițiile legale criticate, care nu reglementează judecarea

în fond a cauzei, ci „*Calea de atac în contra încheierii privind măsurile preventive*“.

Pentru aceleași considerente Curtea constată că nu au incidență în cauză nici prevederile art. 2 pct. 1 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă la dreptul oricărei persoane „*declarată vinovată de o infracțiune penală*“ de a cere „*examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară*“, deci la dreptul la o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești prin care se constată vinovăția penală a unei persoane, iar nu la dreptul la recurs împotriva încheierilor privind măsurile preventive.

De altfel asupra constituționalității dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală Curtea

Constituțională s-a mai pronunțat, respingând excepțiile, ca fiind neîntemeiate, prin mai multe decizii, dintre care menționăm Decizia nr. 649 din 16 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 19 februarie 1998, și Decizia nr. 38 din 26 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 13 mai 1998, prin care s-a reținut că „restrângerea prin lege a căilor de atac este constituțională, nefiind contrară dispozițiilor art. 128 din Constituție“.

Curtea constată că atât considerentele, cât și soluțiile pronunțate prin aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepții ridicate de Duman Palfi și Ioan Ionaș în dosarele nr. 960/2001 și nr. 961/2001 ale Curții de Apel Pitești — Secția penală. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 183

din 14 iunie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Eduard Sorin Tiței în Dosarul nr. 5.502/2000 al Judecătoria Brăila.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca fiind neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 5.502/2000, **Judecătoria Brăila a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Eduard Sorin Tiței.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), ale art. 16, 20, 30, 31, 38, 49 și 54, în sensul că împiedică exercitarea profesiei de ziarist, producând totodată inechitate socială.

Judecătoria Brăila, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată. În acest sens se face referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, consideră excepția ca fiind neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală este nefondată, deoarece nu sunt înfrânte prevederile constituționale invocate.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și cel al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară astfel de plângere.*”

Textele constituționale, invocate de autorul excepției ca fiind încălcate, sunt art. 1 alin. (3), art. 16, 20, 30, 31, 38, 49 și 54, care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (3): „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.*”;

— Art. 16: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*

(3) *Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate de persoanele care au numai cetățenia română și domiciliul în țară.*”;

— Art. 20: „(1) *Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) *Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.*”;

— Art. 30: „(1) *Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public sunt inviolabile.*

(2) *Cenzura de orice fel este interzisă.*

(3) *Libertatea presei implică și libertatea de a înființa publicații.*

(4) *Nici o publicație nu poate fi suprimată.*

(5) *Legea poate impune mijloacelor de comunicare în masă obligația de a face publică sursa finanțării.*

(6) *Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.*

(7) *Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.*

(8) *Răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștință publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii. Delictele de presă se stabilesc prin lege.*”;

— Art. 31: „(1) *Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.*

(2) *Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.*

(3) *Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție a tinerilor sau siguranța națională.*

(4) *Mijloacele de informare în masă, publice și private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice.*

(5) *Serviciile publice de radio și de televiziune sunt autonome. Ele trebuie să garanteze grupurilor sociale și politice*

importante exercitarea dreptului la atenă. Organizarea acestor servicii și controlul parlamentar asupra activității lor se reglementează prin lege organică.“;

— Art. 38: „(1) *Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere.*

(2) Salariații au dreptul la protecția socială a muncii. Măsurile de protecție privesc securitatea și igiena muncii, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim pe economie, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții grele, precum și alte situații specifice.

(3) Durata normală a zilei de lucru este, în medie, de cel mult 8 ore.

(4) La muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații.

(5) Dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective sunt garantate.“;

— Art. 49: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“;

— Art. 54: „*Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea constată că nu pot fi reținute, sub nici un aspect, criticile formulate.

Condiționarea punerii în mișcare a acțiunii penale de existența plângerii prealabile a persoanei vătămate reprezintă o excepție de la regula generală a oficialității procesului penal, înscrisă în art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală. Cazurile în care este necesară plângerea prealabilă se împart în două categorii: în cazul anumitor infracțiuni, prevăzute expres și limitativ de lege, plângerea prealabilă se depune direct la instanța de judecată, iar în cazul altor infracțiuni, determinate, de asemenea, prin lege, plângerea trebuie adresată organului de urmărire penală competent, sesizarea instanței urmând să fie făcută prin rechizitoriul procurorului. Potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*“. Stabilirea infracțiunilor în cazul cărora este necesară plângerea prealabilă pentru sesizarea organului de cercetare penală sau a procurorului, a acelorora în care trebuie efectuată urmărirea penală din oficiu, precum și a celor în cazul cărora sesizarea instanței de judecată se face prin plângerea prealabilă directă a persoanei

vătămate este lăsată de Constituție la libera opțiune a legiuitorului.

Se observă că în orice proces penal, începând din momentul declanșării sale (începerea urmăririi penale sau sesizarea instanței de judecată), sunt implicate diferite părți: învinuit, inculpat, parte vătămată, parte civilă, parte responsabilă civilmente, părți care au drepturi și obligații egale. Norma procedurală penală criticată nu prevede privilegii sau îngrădiri ale exercitării drepturilor procesuale pentru nici una dintre părțile procesului penal, iar distincțiile făcute între calitatea părților nu înseamnă nici privilegii și nici discriminări.

Calitatea procesuală de inculpat este definită la art. 23 din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Persoana împotriva căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală este parte în procesul penal și se numește inculpat*“. Această calitate de inculpat nu reprezintă o prejudecare a cauzei și nu răstoarnă prezumția de nevinovăție prevăzută la art. 23 alin. (8) din Constituție, conform căruia, „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*“. De asemenea, nu sunt prejudiciate interesele legitime ale persoanei inculpate care, la fel ca și oricare parte din procesul penal, își poate exercita dreptul al apărare și poate solicita administrarea oricăror probe legale pentru combaterea susținerilor formulate în acuzare. În vederea apărării împotriva unor inculpări vădit nefondate sau tendențioase inculpatul are la dispoziție și mijloace de drept penal, având posibilitatea să ceară tragera la răspundere penală a celor care l-au reclamat, pentru săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă, prevăzută la art. 259 din Codul penal.

Curtea a constatat, de asemenea, că art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală nu contravine nici prevederilor art. 20 din Constituție, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului. Potrivit art. 10 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dreptul la libertatea de exprimare poate fi supus „*unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru [...] protecția reputației sau a drepturilor altora*“.

De altfel, prin numeroase decizii, ca de exemplu deciziile nr. 195 și nr. 197 din 12 octombrie 2000, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 1 noiembrie 2000, Curtea Constituțională a statuat, pentru aceleași considerente, că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt constituționale.

Cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față, deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Eduard Sorin Tiței în Dosarul nr. 5.502/2000 al Judecătorei Brăila.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind înființarea, organizarea și funcționarea Comitetului Național de Prevenire a Criminalității

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 12 alin. (2) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se înființează Comitetul Național de Prevenire a Criminalității, organism interministerial, fără personalitate juridică, sub autoritatea primului-ministru și în coordonarea ministrului justiției.

(2) Comitetul Național de Prevenire a Criminalității are rolul de elaborare, integrare, corelare și monitorizare a politicii Guvernului de prevenire a criminalității la nivel național.

Art. 2. — Comitetul Național de Prevenire a Criminalității, denumit în continuare *Comitetul*, are următoarele atribuții principale:

a) analizează cauzele criminalității și condițiile care favorizează fenomenul criminalității, precum și structura, starea și dinamica acestuia;

b) evaluează efectele măsurilor legislative și ale măsurilor de politică penală asupra criminalității;

c) formulează propuneri privind modificarea și completarea legislației, precum și propuneri privind elaborarea de noi acte normative;

d) elaborează, împreună cu instituțiile interesate, și prezintă Guvernului spre aprobare strategiile și programele naționale de prevenire a criminalității;

e) coordonează și evaluează punerea în aplicare a strategiilor și a programelor prevăzute la lit. d);

f) dezvoltă, sprijină și evaluează strategiile și programele de prevenire a criminalității la nivel local;

g) acordă asistență autorităților competente pentru elaborarea strategiilor sectoriale de prevenire și control al criminalității;

h) identifică metodele și mijloacele practice care pot fi folosite de autoritățile competente în scopul prevenirii criminalității și formulează propuneri privind utilizarea acestor metode și mijloace de către aceste autorități;

i) informează periodic Guvernul și autoritățile competente cu privire la activitatea și rezultatele obținute de Comitet;

j) elaborează și dă publicității anual un raport privind evoluția fenomenului criminalității.

Art. 3. — În exercitarea atribuțiilor sale Comitetul colaborează cu ministerele, cu celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, cu autoritățile publice locale, cu instituțiile publice, precum și cu alte organizații guvernamentale sau neguvernamentale interesate.

Art. 4. — (1) Comitetul este alcătuit din câte un reprezentant, la nivel de secretar de stat, din cadrul următoarelor autorități publice:

- a) Ministerul Justiției;
- b) Ministerul de Interne;
- c) Ministerul Afacerilor Externe;
- d) Ministerul Integrării Europene;
- e) Ministerul Finanțelor Publice;
- f) Ministerul Administrației Publice;
- g) Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației;
- h) Ministerul Informațiilor Publice;
- i) Ministerul Dezvoltării și Prognozei;
- j) Ministerul Educației și Cercetării;
- k) Ministerul Sănătății și Familiei;
- l) Ministerul Culturii și Cultelor;
- m) Corpul de control al primului-ministru;
- n) Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului și Adopție;
- o) Consiliul Minorităților Naționale;
- p) Serviciul de Informații Externe.

(2) Lucrările Comitetului sunt conduse de ministrul justiției.

Art. 5. — (1) Comitetul se întrunește lunar și ori de câte ori este nevoie.

(2) La lucrările Comitetului pot participa, la invitația acestuia, reprezentanți ai altor autorități sau instituții publice decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1), specialiști și reprezentanți ai societății civile.

Art. 6. — Secretariatul Comitetului este asigurat de Secretariatul general al Ministerului Justiției.

Art. 7. — (1) Pentru elaborarea strategiilor și a programelor naționale de prevenire a criminalității Comitetul poate constitui comisii sau grupuri de lucru formate din specialiști.

(2) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri Comitetul își va stabili regulamentul de funcționare, astfel încât activitatea sa să se desfășoare în mod operativ și eficient.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
p. Ministrul justiției,
Doru Crin Trifoi,
secretar de stat

București, 26 iulie 2001.
Nr. 763.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind regimul de comercializare a produselor în compoziția cărora intră substanțe cu efect ebrionarcotic, produse denumite generic „aurolac“

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se interzice comercializarea în zone publice — târguri, piețe, oboare, stații ale mijloacelor de transport în comun și în alte asemenea locuri — a produselor în compoziția cărora intră substanțe cu efect ebrionarcotic.

(2) În sensul prezentei hotărâri, se consideră *substanțe cu efect ebrionarcotic* cele din grupele eteri, cetone, acetati, precum și metanolul și toluenul.

Art. 2. — (1) Comercializarea produselor prevăzute la art. 1 se face numai prin magazine specializate pentru produse nealimentare.

(2) Este interzisă comercializarea produselor în compoziția cărora intră substanțe cu efect ebrionarcotic persoanelor fizice în vârstă de până la 18 ani.

(3) Comercializarea produselor de tipul lac bronz aluminiu, lac bronz argintiu și lac bronz auriu se face numai în ambalaje metalice de minimum 500 ml.

Art. 3. — Producătorul, importatorul sau, după caz, ambalatorul acestor produse este obligat să menționeze pe eticheta/ambalajul produsului prezența în compoziție a substanțelor cu efect ebrionarcotic.

Art. 4. — Este obligatorie etichetarea produselor care conțin substanțe cu efect ebrionarcotic cu mențiunea lizibilă „ESTE INTERZISĂ COMERCIALIZAREA CĂTRE PERSOANELE SUB 18 ANI“, înscrisă cu litere de mărime egală cu mărimea denumirii comerciale a produsului.

Art. 5. — (1) Încălcarea prevederilor art. 1 alin. (1) se sancționează potrivit dispozițiilor art. 46 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările ulterioare, iar încălcarea prevederilor art. 3 și 4 se sancționează potrivit dispozițiilor art. 46 lit. c) din același act normativ.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către inspectorii de specialitate ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

Art. 6. — (1) Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate, potrivit legii penale, infracțiuni, și se sancționează cu amendă de la 10.000.000 lei la 50.000.000 lei următoarele fapte:

a) încălcarea prevederilor art. 2;

b) oferirea, cu sau fără plată, persoanelor sub 18 ani a produselor în compoziția cărora intră substanțe cu efect ebrionarcotic.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către inspectorii de specialitate ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, de organele de poliție, corpurile de control comercial ale administrației publice locale, personalul de specialitate al Inspecției Sanitare de Stat din cadrul Ministerului Sănătății și Familiei, de personalul de specialitate din cadrul direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București.

Art. 7. — Contravențiilor prevăzute la art. 5 și 6 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Art. 8. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 10 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Autoritatea Națională pentru Protecția
Consumatorilor
Rovana Plumb,
secretar de stat

Ministrul pentru coordonarea Secretariatului General
al Guvernului,

Petru Șerban Mihăilescu

p. Ministru de interne,

Toma Zaharia,

secretar de stat

p. Ministrul pentru întreprinderile mici și mijlocii
și cooperatie,

Dumitru Bulumete,

secretar de stat

Ministrul sănătății și familiei,

Daniela Bartoș

Ministrul industriei și resurselor,

Dan Ioan Popescu

Ministrul administrației publice,

Octav Cozmâncă

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 21/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe și modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 837/1995 cu privire la criteriile de salarizare în valută și celelalte drepturi în valută și în lei ale personalului trimis în misiune permanentă în străinătate

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 21/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 15 din 10 ianuarie 2001, cu modificările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. După alineatul (7) al articolului 12 se introduce alineatul (8) cu următorul cuprins:

„(8) Numirea atașajilor de afaceri interne și a personalului care se încadrează în birourile de afaceri interne se face de ministrul de interne.“

2. După alineatul (3) al articolului 15 se introduce alineatul (4) cu următorul cuprins:

„(4) Atașajii de afaceri interne și personalul care se încadrează în birourile atașajilor de afaceri interne își desfășoară activitatea pe baza instrucțiunilor Ministerului de Interne. Ei sunt supuși autorității șefului misiunii diplomatice

„4. Consilier diplomatic clasa I, consilier economic clasa I, atașat apărare clasa I, atașat de afaceri interne clasa I, șef birou presă clasa I, director centru cultural clasa I

S 3,00

5. Consilier diplomatic clasa a II-a, consilier economic clasa a II-a, atașat apărare clasa a II-a, atașat de afaceri interne clasa a II-a, reprezentant militar, șef birou presă clasa a II-a, director centru cultural clasa a II-a

S 2,80

6. Secretar I clasa I, secretar economic I clasa I, consul clasa I, economist principal clasa I, atașat apărare adjunct clasa I, atașat de afaceri interne adjunct clasa I, director adjunct clasa I, director adjunct centru cultural

S 2,50

7. Secretar I clasa II-a, secretar economic I clasa a II-a, consul clasa a II-a, economist principal clasa a II-a, atașat apărare adjunct clasa a II-a, atașat de afaceri interne adjunct clasa a II-a

S 2,40“

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministru de interne,
Pavel Abraham,
secretar de stat

p. Ministrul afacerilor externe,
Cristian Diaconescu,
secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea plății contribuțiilor voluntare, în lei, ale României, la programele și fondurile de dezvoltare ale O.N.U. pe anul 2001

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă plata contribuțiilor voluntare, în lei, ale României, la programele și fondurile de dezvoltare ale O.N.U. pe anul 2001.

Art. 2. — Sumele necesare pentru plata contribuțiilor prevăzute la art. 1 se suportă din fondurile aprobate cu această destinație în bugetul Ministerului Afacerilor Externe, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Mircea Geoană
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 16 august 2001.
Nr. 772.

ANEXĂ

Contribuțiile voluntare, în lei, ale României, la programele și fondurile de dezvoltare ale O.N.U. pe anul 2001

Nr. crt.	Programul (Fondul) de dezvoltare al O.N.U.	Contribuția pe anul 2001 (mii lei)
1.	Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (P.N.U.D.) — costuri suportate de Guvernul României pentru Oficiul P.N.U.D. de la București (GLOC)	3.000.000
	— contribuția voluntară pentru programe	2.400.000
2.	Fondul Națiunilor Unite pentru Copii (UNICEF)	600.000
3.	Contribuția pentru susținerea Centrului de Informare și Documentare O.N.U. de la București	300.000
		1.200.000
TOTAL:		4.500.000

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE
ÎN DOMENIUL GAZELOR NATURALE
Nr. 285/15 august 2001

AGENȚIA NAȚIONALĂ
PENTRU RESURSE MINERALE
Nr. 127/15 august 2001

ORDIN privind stabilirea tarifelor reglementate în sectorul gazelor naturale

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale și președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

în temeiul prevederilor art. 53 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 60/2000 privind reglementarea activităților din sectorul gazelor naturale, aprobată și modificată prin Legea nr. 463/2001, precum și ale art. 8 alin. 3 din Legea petrolului nr. 134/1995,

având în vedere prevederile art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 41/2000 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 368/1999 privind reorganizarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

emit prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se stabilesc tarifele reglementate unice în sectorul gazelor naturale, după cum urmează:

a) tariful pentru serviciul de transport, aferent exploataării sistemului național de transport al gazelor naturale — 190.450 lei/1.000 m³ transportați;

b) tariful pentru înmagazinarea gazelor naturale în depozite subterane — 61.530 lei/1.000 m³ furnizați;

c) tariful pentru prestarea serviciului de distribuție a gazelor naturale — 402.590 lei/1.000 m³ distribuiți.

(2) Tarifele prevăzute la alin. (1) sunt stabilite la o rată de schimb de 29.300 lei/USD și nu cuprind T.V.A.

Art. 2. — Revizuirea tarifelor prevăzute la art. 1 se face de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale în conformitate cu prevederile art. 56 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 60/2000 privind reglementarea activităților din sectorul gazelor naturale, aprobată și modificată prin Legea nr. 463/2001.

p. Președintele Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale,
Mihail Ciocodeică

Art. 3. — Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale, Agenția Națională pentru Resurse Minerale, precum și unitățile de transport, de înmagazinare/depozitare și de distribuție din sectorul gazelor naturale vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale și al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 75/37/2001 privind stabilirea tarifelor reglementate pentru consumatorii captivi din sectorul gazelor naturale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 28 martie 2001.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — Prezentul ordin va intra în vigoare în termen de 15 zile de la data publicării lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale
pentru Resurse Minerale,
Maria Iuliana Stratulat

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
